

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK

číslo 130
srpen 2019

vydává Nakladatelství Anarchistické federace
www.afed.cz // afed@afed.cz

HUDBA S NÁZOREM

Léto je časem festivalů. A nejen těch výsostně a všestranně komerčních. Před nějakými deseti lety otevíral sezonu aktivistických festáků prvomájový May Day v Praze na Císařské louce. Pořádala ho Antifašistická akce a další antiautoritářské skupiny, samozřejmě bez jakýchkoli sponzorů, státních dotací nebo záštity nějakých partají. A **zadarmo**. Nebo za dobrovolný příspěvek, pokud jste chtěli pořádání akce nějak podpořit. **Konsenzus, nezávislost, spolupráce, dobrovolnost** a jasné názorové poselství měly jednoznačný výsledek – super program nabitý domácími i zahraničními interprety, přednáškami a diskusemi a několikatísícovou účast, která se s každým novým ročníkem zvyšovala.

I dneska má ale tuzemský aktivista-venkovan, který se kvůli práci a domácím povinnostem během roku dostane leda tak do vedlejší vsi, relativně dost možností a může to vzít v létě od západního konce až na Moravu. Třeba vyhlášený červencový nezávislý DIY HC/punkový festival Fluff fest letos sice propršel, ale zase měl excelentní přednáškový stan. Dalším lákadlem byl víkendový srpnový ZLO fest vol. I u Brna, no a v září dojde na matičku Prahu a její už čtvrtý ročník antifašistického hudebního festivalu Riot Over River s dobrovolným vstupným.

Navíc lze zaznamenat zajímavý trend. Když si třeba na letošním metalovém Brutal Assaultu rozložili náčkové stánek, v kterém nechyběly ani podobizny Adolfa Hitlera, pořadatelé s nimi rychle vyběhli. A to jednu dobu milovníci metalu a fanoušci tohoto festivalu diskutovali zcela vážně o tom, že tradiční stánek Antify tam nemá co dělat, protože je to už politika. Letošní vypakování prodavačů führera ale jeden z nich komentoval: „Jasný signál. Follow your leader.“ A další příklad: i na těch polokomerčních festivalech s ochrankou a pseudocharitou třeba pro Člověka v tísní, jakým je dnes Mighty Sounds, pořád vystupují politické kapely. A organizátoři je anoncují na zdejší poměry diplomaticky odvážně a dokážou třeba napsat, že „zásadní úlohu v hudbě Los Fastidios hrají především **texty zaměřené na sociální problémy, antifašismus, svobodu nebo práva zvířat**“

nebo že „Mono & Nikitama je aktivistická kapela, která se ve svých textech jasně vymezuje proti politice nenávisti, ultrapravicí a fašismu“. U Moscow Dead Brigade uvedli aspoň to, že jde o nejzvanější nezávislou kapelu v EU s „progresivním sociálním poselstvím **proti rasismu, diskriminaci a proti válkám**“.

U nás i v zahraničí je velké množství interpretů, kteří chápou, že **hudba není jen zábava**, v lepším případě pouhý prostředek úniku od sociální frustrace. Tu charakterizuje nechutenství z pondělního rána, kdy startuje stereotyp dřiny pro uspokojení potřeb těch nahore. Hudba může být i úžasným nositelem poselství. Proto jsou mnohé z textů progresivně uvažujících kapel ve svém důsledku tak politické. A je jedno, zda pojmenovávají příčiny zlořádu přímočarě, tedy odsuzují kapitalismus, rasismus, homofobii či sexismus, nebo zda vypráví osobní příběhy ovlivněné tímhle svinstvem a peroucí se s ním. A samozřejmě, kdo by chtěl poslouchat jen stesky a politické agitky... I to je potřeba promíchat s řádnou porcí zábavy, odkazy k semknuté komunitě přátel a třeba i společné konzumaci alkoholu (škoda jen, že z toho posledního některé tuzemské kapely udělaly vyčpělý samoúčel).

Naštěstí jsou už pryč doby, kdy kulturní linii vynořoval nastupující **kapitalismus, preferující bezobsažnost** a nivelizaci kultury na co nejnížší úroveň, aby si na své přišla co nejširší posluchačská obec. Pryč už je snad také doba, kdy v polistopadových časech prominenti undergroundu mytizací sebe sama a povznesením se na morální autoritu takřka zapovídali možnost sociální kritiky stávajících poměrů. Z toho dodnes někteří zaslepenci čerpají s odkazem, že i po třiceti letech, kdy v čele země stojí miliardář vzešlý z bezohledného vývoje těchto dekád, za všechno můžou komunisti. **Je čas začít o problémech mluvit a zpívat, začít pojmenovávat věci pravými jmény a mířit na správné cíle. Pokud dokážou hudebníci na festivalech nadchnout jiné pro myšlenku svobody a rovnosti a pomoci jim odmítnout diskriminační předsudky a hierarchii, pak jen houšť.**